

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

Es produïen, ara fa un any, els símptomes precursors d'un pla de subversió militar. Immediatament, el Govern de la República adoptava mesures urgents per tal de desarticular la direcció del moviment. Però les fondes arrels de la traïció, que de llarg temps venia incubant-se, havien contagiada la malura als quadres de l'exèrcit, i tota providència ja resultà retardatària. Solament la reacció del poble podia salvar el cop d'Estat, i, a Catalunya, per decisió del seu govern autònom, i en les regions governades per funcionaris conscients, es procedí a armar els ciutadans per a disputar, a pit descobert, juntament amb les forces d'ordre públic que permaneixien lleials a la voluntat popular, la llibertat i l'imperi de la justícia. L'esperit del poble triomfava i aixafava el militarisme facciós, en l'heroica jornada del dia 19 de juliol. Salvades les principals capitals calia emprendre l'acció duríssima d'alliberar la part del territori ibèric que restava sotmesa a la tirania militar. De fet, s'iniciava una guerra civil, la duració de la qual estava lligada a la nostra conducta. Cal dir les coses sincerament i defugir tota excusa irredimible, per judicar el període transcorregut des que entràrem en guerra. El poble triomfà en les jornades de juliol, però estigué mancat d'intuïció en no advertir els sacrificis que calien per afrontar la guerra, i de l'embriaguesa revolucionària no en podia sortir la liquidació de la lluita contra el feixisme. La conseqüència immediata del nostre desvari, ha estat el suport efectiu que el feixisme internacional ha prestat als rebels i, per tant, la derivació d'una acció civil a una guerra d'independència. Al cap d'un any, la força dels facciosos és molt superior a la que tenien en els primers temps, ço que ens ensenya la nostra falla. No en culpem a ningú d'una manera determinada; convenim només que no s'ha conjugat com es devia la revolució amb la guerra.

ALFIL

AL POBLE ANTIFEIXISTA DE VIC

Els qui per mitjà de la premsa servim el pa espiritual en la localitat, en la data històrica del dinou de juliol, primer aniversari de la sublevació militar i feixista a Espanya, volem adreçar-vos quatre mots modestos, però encesos de vibració antifeixista i de cordialitat humana, per procurar estrènyer la llaçada que en aquesta hora greu de lluita per la llibertat de Catalunya, d'Espanya i de la Humanitat, ha d'ajuntar-nos a tots els liberals de bona voluntat i de rectes intencions.

De la lluita que han provocat els enemics de la llibertat i del progrés humà sols som en una de les moltes etapes que ens caldrà recórrer per assolir la victòria aspirada i en aquesta etapa ens cal el màxim d'esforç i sacrifici perquè les altres etapes que cal recórrer siguin més breus, menys sagnants i destructores. Però aquest esforç i sacrifici no l'han de fer sols els que amb les armes i les vides lluiten en els fronts de guerra, car ells ja compleixen amb el seu deure, sinó que l'hem de fer amb preferència els homes de la reraguarda, que és del lloc on aniran sortint les reserves de les vides i les matèries per aguantar la lluita fins al fi triomfal.

Cal que a la reraguarda mantinguem encesa la flamarada espiritual de l'entusiasme per a la causa més gran i humana que els pobles del món han sostingut; cal que nosaltres, antifeixistes i revolucionaris tots, construïm amb fe, treball, austeritat, cordialitat i convivència els primers graons bàsics de la gran victòria del poble i per al poble, i cal que ens despullem de les misèries humanes que porten la rancúnia, la lluita intestina, el sectarisme, l'odi i tots aquells defectes heretats d'una dominació que ja no tornarà mai més.

Es precís que acabi la mania del proselitisme, causa de la majoria de les disputes a la reraguarda, perquè el contingut espiritual i moral de les agrupacions no està en relació amb la quantitat numèrica, sinó en la qualitat dels seus homes i actes. I amb un concepte i una actuació assenyats i honestos, la cordialitat, la convivència i el respecte mutu faran que a la reraguarda sols es pensi i es treballi per la guerra, i deixarem al marge de tota actuació perniciososa a tots aquells individus emboscats que, conscientment o inconscient, ajuden l'enemic comú, provocant disputes innecessàries entre la gran legió d'antifeixistes.

Procurem, companys tots, que a la nostra ciutat reneixi, amb més força i voluntat, aquell entusiasme desbordador de fa un any, i procurem encausar aquest entusiasme envers la unitat de tots i l'efectivitat de les consignes més apremiants d'aquesta hora decisiva, que és de treballar i lluitar per la guerra.

Procurem, també, que en renéixer l'entusiasme del nostre poble, puguin compartir la tasca salvadora de la llibertat nostra i del nostre poble, aquells que amb més responsabilitat i energia es varen posar al front de l'anhel popular fa un any, i que avui són a la presó i fugitius, per motius lleus, en temps revolucionari.

Que el dinou de juliol assenyali en la història de la ciutat una data de rectificació d'errors, i una data d'alçament espiritual i moral per als vigatans, que, amb la consciència del deure i la vista feta en la guerra, cridem i a més actuem, per la necessitat apremiant de TOTS I TOT PER LA GUERRA, amb disciplina, ordre, unitat i entusiasme.

Per la victòria antifeixista.

Per la llibertat dels pobles ibèrics.

Per venjar les víctimes de l'opressor.

Per les conquestes socials.

Amunt els cors i les voluntats del digne poble de Vic!

Vic, juliol 1937

M. Calafell — R. Mialet — J. Cabrerizo — M. Colàs — V. Pietx — J. Parareda — J. Sayol — J. Thomasa — J. Ferrarons — R. Fàbregas — E. Baronet — J. Carné — J. Cabanes — E. Palau — I. Berenguer — J. Sala — J. Pallarès — J. Busquets — J. Lafont.